

Sygn. akt III KZ 9/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **A. W.**

oskarżonej z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2020 r.,

zażalenia, obrońcy oskarżonej

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt III KK 113/19,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt III KK 113/19, po rozpoznaniu kasacji Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść A. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt IX K (...), uchylił wyrok w zaskarżonej części, tj. w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Uchylając to orzeczenie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. zastosował wobec A. W. środek

zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 4 maja 2020 r. wskazując, że w związku z uchyleniem wyroku Sądu odwoławczego oraz ogłoszeniem postanowienia o tymczasowym aresztowaniu w dniu 4 lutego 2020 r. o godz. 15.20 trwanie tego środka zapobiegawczego należy liczyć od tego czasu i według niego oznaczyć należy początek rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonej w ramach tymczasowego aresztowania.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca oskarżonej. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, tj.:

1. art. 258 § 2 k.p.k., poprzez nieuzasadnione uznanie, że oskarżonej grozi surowa kara w sytuacji, gdy to nie ustawowe zagrożenie karą, ale realia konkretnej sprawy mogą dopiero uzasadniać istnienie wskazanej przesłanki,
2. art. 258 § 4 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i brak rozważenia rodzaju i charakteru obaw określonych w art. 258 § 2 - 3 k.p.k. przyjętych za podstawę zastosowania tymczasowego aresztowania oraz nasilenia ich zagrożenia dla prawidłowego toku postępowania,
3. art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i bezzasadne uznanie, że nie zachodzą okoliczności powodujące odstępianie od tymczasowego aresztowania, podczas gdy pobyt oskarżonej w areszcie śledczym stanowi realne zagrożenie dla jej życia lub zdrowia.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uchylenie tymczasowego aresztowania, ewentualnie zastosowanie w jego miejsce środków zapobiegawczych w postaci dozoru Policji i zakazu opuszczania kraju.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Podniesione w nim zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego nie są bowiem zasadne.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu, stwierdzić należy, że wbrew skarżącemu, Sąd Najwyższy istnienia przesłanki szczególnej tymczasowego aresztowania określonej w art. 258 § 2 k.p.k. upatrywał nie tyle w ustawowym zagrożeniu przypisanego jej przestępstwa, co w fakcie wymierzenia oskarżonej przez sąd pierwszej instancji kary 6 lat pozbawienia wolności, a więc kary spełniającej warunki wskazane w tym przepisie. Nie pominął przy tym okresu

pobytu oskarżonej w warunkach izolacji, ani jej przyznania się do popełnienia zarzucanego czynu. Przekonująco uargumentował, że również w takiej sytuacji nie traci na znaczeniu domniemanie, iż wymierzona kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżoną do podejmowania działań mających na celu utrudnianie postępowania. Na tej podstawie trafnie przyjął, że zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania karnego w sprawie wymagało stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 258 § 4 k.p.k., w którym została wyrażona reguła proporcjonalności, nakazująca przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu środka zapobiegawczego uwzględnienie rodzaju i charakteru obaw określonych w § 1- 3, skoro Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu wprost na ową regułę się powołał i wykazał, dlaczego na obecnym etapie postępowania inny środek zapobiegawczy nie byłby wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania (s. 2 uzasadnienia).

Podobnie ocenić należy naruszenia art. 259 §1 pkt 1 k.p.k. W świetle opinii lekarskiej Aresztu Śledczego w G. z dnia 21 lutego 2020 r., nadesłanej na żądanie Sądu Najwyższego, nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, że stan zdrowia oskarżonej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu tymczasowego aresztowania. Tym bardziej nie ma podstaw do przyjęcia, że pobyt oskarżonej w areszcie stanowi realne zagrożenie dla jej zdrowia a nawet życia.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.